

CURIERUL JUDICIAR

ZIAR SĂPTĂMÂNAL

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — PRACTICĂ

ADEVER ȘI LUMINA

JUSTIȚIE ȘI LIBERTATE

Prim-Redactor ; A. NENOVEANU

Director : **PETRE BORȘ**

Proprietar : E. I. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an . . . . . 30 lei
 Pe 6 luni . . . . . 16 "
 Pe 3 luni . . . . . 8 "
 Studenții plătesc pe jumătate
 Pentru detalii vezi cartea nr. 1

Pentru inser. și recl. a se adresa la redacție

REPRODUCȚIA INTERZISĂ

REDAȚIA ȘI ADMINISTR.

BUCUREȘCI
 Strada Colței No. 19

UN NUMĂR VECHIŢ 2 LEI

D-nii abonați din provincie sunt rugați să binevoiască a-și achita abonamentele prin mandat sau timbre postale către administrație, strada Colței No. 19, de unde vor primi în schimb chitanțe din registru asch usche.

Sumar

Codul Comercial de C. N. Toneanu [urmare '8.]

Jurisprudența română: Curtea de Casație secția I, Ministerul de Finanțe cu I. Baron.—Idem, Mândica Niculescu cu Sofia și Iosef Iancu.—Idem, Rosa Crețu și alți cu Ana Petrescu.—Idem, Al. Căplescu și G. G. Mavrodolu cu I. Gr. Mavrodolu.—Informațiuni și varietăți.

În urma încetării din viață a regretatului nostru director Constantin G. Ștefanescu, direcțiunea ziarului nostru a fost încredințată d-lui avocat **Petre Borș**, doctor în drept de la facultatea din Turin și fost procuror-general pe lângă Curtea de apel din București, fost deputat și senator și membru în fosta comisiune a redacției noului Cod de comerț, iar ca prim-redactor am obținut a fi d-l **Anton Nenoveanu**, licențiat în drept al facultății juridice din Paris fost președinte de tribunal, și actual grefier la Înalta Curte de Casație și Justiție.

Avem toată încrederea că sub noua direcțiune și redacțiune, ziarul nostru va lua un avânt deosebit, și necruțând nici un sacrificiu pentru a face ca ziarul nostru să fie la înălțimea misiunii sale, sperăm să ne bucurăm și în viitor de aceiași bine-voitoare încurajare din partea cititorilor noștri.

Administrațiunea.

CODUL COMERCIAL

Doctrină și jurisprudență asupra fie-cărui art. în parte, în comparațiune cu articolele corespunzătoare ale legislațiunilor streine

DE
 C. N. TONEANU
 Avocat (Galați)
 (Urmare 28)

Despre Faliment

Calificarea și definițiunea contractelor, nu se poate trage de cât din raporturile care intervin între cele două părți contractante, dar nici de cum din raporturile cari intervin între unul din contractanți și un terț care intervine la contract, de unde rezultă că dacă fidejusiunea în raporturile dintre debitor și fidejutor este gratuită, când nu s'a convenit uă compensare în plata serviciului ce se poate întâmpla, nu se poate să nu fie cu titlu oneros și comutativ în raporturile dintre fidejutor și creditor, care stipulând garanția prestată lui a dat pentru aceasta echivalentul, dând corespunctivul convențiunei stipulate, fără ca motivul de la care poate să fi fost inspirată și adică din intențiunea de a beneficia debitorul principal, se-î poată schimba natura. Dt alt-fel, fidejusiunea este din natura sa gratuită, nu însă de esență, pentru că nici legea nu proibă unde-va că acest contract este de bine facere față chiar cu debitorul, și prin urmare se poate stipula un avantaj atunci când debitorul și fidejutorul convin la aceasta.

În dreptul comercial, trebuie să zicem că dacă este astfel cu fidejusiunea civilă, cu atât mai mult trebuie să se zică despre fidejusiunea comercială, care pe lângă că se presupune solidară, apoi pentru interesele generali ale comerțiului trebuie să fie inadmisibil beneficiul de discuțiune și divisiune, trebuie încă să se presupune inspirată de intențiunea de speculațiune, care animă comerțurile și toate operațiunile comerciale, de oare ce tot-d'auna este datorit un echivalent de și nu este convenit, mai cu seamă dacă este vorba de o casă de bancă care și acreditează convenita sa obicinuita provisiune. Pentru-că fidejusiunea comercială poate foarte bine să se zică că este un contract cu titlu oneros chiar în raporturile dintre debitor cu fidejutorul, cu atât mai mult el este astfel între

acest din urmă și creditoare, care dând echivalentul stabilit în contract, care chiar și între cei d'înteu nu este presumpțiv a fi gratuit, stipulează un contract de natură absolut comutativă și neatins de vr'o umbră de gratuitate în privința sa, fie că comerciantul care promite fidejusiunea a înțeles în realitate a beneficia pe comerciantul debitor, fie că a înțeles a face o speculațiune aleatorie sau o operațiune necesară și oportună propriilor sale interese, sau pentru-că a avut deja fondurile sau pentru-că știe să fie acoperit în alt mod.

Deci, ar fi o eroare de a se considera act cu titlu gratuit fidejusiunea comercială luată de falit în urma încetării plăților, și un asemenea creditor trebuie admis la pasivul falimentului fidejursorului unui debitor garantat de el, pentru toate sumele plătite pentru acest debitor, chiar dacă cauziunea a fost dată după încetarea plăților acestui fidejursor. Ast-fel dar conchidem și zicem că fidejusiunea luată de falit după încetarea plăților nu poate să intre printre actele nule față cu masa creditorilor de care vorbește art. 720 No. 1 cod, com. (1)

145.— Ce vom zice de donațiunile matrimoniale, adică de constituțiunile de dotă după data încetării plăților? Sunt ele acte cu titlu gratuit cari intră în nulitatea prevăzută de art. 720 No. 1, față cu masa credală?

Daca dota este privită de partea femeii, ea este o donațiune pe care fica o primește de la părinții săi, tată sau mamă. Daca o considerăm din punctul de vedere al bărbatului, ea este un act cu titlu oneros, fiind dată lui pentru a susține sarcinile căsătoriei. Or ce ar fi avut însă dota în vedere, exclusivamente la contractul matrimonial, noi nu trebuie să o considerăm sub acest punct de vedere, zice Vidari. În materiă de faliment, continuă el, și deci când e vorba de acte nule sau anulabile, noi nu trebuie să avem în față de cât interesul creditorilor și urmează să vedem dacă falitul, printr'unul sau cel-l'alt din aceste acte, a diminuat propriul său patrimoniu în dauna lor. Daca da, actul este nul, fie sau nu fraudă, daca nu, el este valid. A pune ast-fel cesiunea este a o și rezolva. În adevăr, cum s'ar putea pune în dubiu că falitul dotându-și fica sa după data încetării plăților, n'a diminuat în mod ilicit patrimoniul său în paguba creditorilor, susținându-le o parte din cea ce după acea dată constituie garanția lor, și de care el nu mai poate dispune în nici un mod? Deci, ori ce constituire de dotă, după data încetării plăților este nulă față cu masa; și falitul nu poate alege ignoranța despre starea sa economică pentru a susține validitatea actului său. Or ce considerațiune streină interesului creditorilor trebuie să tacă înaintea drepturilor lor, pentru că legea în materie de faliment este o lege de garantare pentru creditor, și ea nu se inspiră de cât de apărarea drepturilor lor, cum se poate mai bine. Respingem dar absolut, de a admite că autoritatea judecătorească se poată anula aceste dotațiuni numai atunci când ar părea determinate din intențiunea de a aduce daună creditorilor, fiind tot-d'auna aci o daună, de oare ce se dispune de cea ce aparține altuia; deci autorității judecătorești nu i rămâne alt-ceva de făcut de cât să anuleze inexorabil și în tot-d'auna asemenea dotațiuni. Că prin urmare, dacă se anulează dota constituită de părintele falit, apoi cu atât mai mult este absolut nulă față cu masa, când falitul constituitor al dotei, este or care altă persoană. (2)

146.— „Donațiunea propriu zisă“; ca să poată fi nulă se cere ca ea să fie perfectă, în conformitate cu codicele civil, căci alt-fel ar fi inutil a anula ceea ce nu poate să

existe legalmente, și deci n'are efect nici chiar între părțile contractante, adică între donator și donatar. Și din contra, atunci când obiectul donațiunii sunt bunuri imobile, nu este necesitate ca contractul să fie transcris, pentru că transcripțiunea este o formalitate voită numai pentru validitatea contractului față cu terții. (1)

147.— II. „Plata datoriilor neajunse la scadență, când sunt făcute în urma datei încetării plăților“. (720 No. 2). Aceste acte sunt nule față cu masa creditorilor, zice legea, și aceasta nu trebuie confundat cu scadența datoriilor falitului prin efectul sentinței declarative de faliment (N....), pentru că acolo se pleacă de la ipotesa că datoria subsistă încă în timpul dărei acelei sentințe, pe când aci se pleacă de la ipotesa că datoria s'a stins în mod nelegitim, mai înainte de acel timp. Falitul care mai înainte de scadență (stabilită prin contract, de judecător sau de lege) plătește datoria sa, face un lucru absolut ilicit, de oare ce are de scop de a favorisa un creditor în dauna altora, și a îngreui masa cu o sumă care, dacă n'ar fi fost plătită cu anticipație, ar fi fost poate mai mică, pentru că s'ar plăti cu moneda falimentului; acesta e un lucru atât de evident că nu este necesitate a insista mai mult; și deci e just ca legea cu propria sa autoritate să declare nule acele plăți, față cel puțin cu masa. (2) Puțin importă ca plata să se fi făcut în bani sau în alt mod, destul ca prin plata anticipată să se fi dat aceia ce nu se datoria încă, diminuându-se ast-fel masa, garanția masei, și de aceia leguitorul a zis: este nulă plata făcută după încetarea plăților, a datoriilor neajunse la scadență fie prin bani, fie prin cesiune, vânzare, compensațiune sau alt-fel. Cu alte cuvinte legea a voit să înțeleagă prin plată, stingerea unei datorii prin or ce mod ar fi, care diminuează în mod ilicit patrimoniul masei, fie că împiedică de a intra aceia ce în mod legitim trebuie să intre. (3)

Să examinăm diversele moduri de plată prevăzute de legiuitor:

148.— 1°. PLATA CU BANI.

Sub această denumire intră acea plată făcută în numerar, sau prin hârtie monedă, sau prin bilete de bancă. Și nu trebuie să facem distincțiune între datoriile civile și comerciale: or care din acestea s'ar plăti, după încetarea plăților, este nulă, de drept (4)

149. 2° PLATA PRIN CESIUNE.

Este cesiune, când falitul transferă o creanță a sa altuia prin gir, cedare, delegațiune etc. Și în adevăr, dacă transferând acea creanță, falitul stinge propria sa datorie, și din acest punct de vedere nu se prejudiciază nici pe sine, nici masa, este însă de notat dacă creanța girată sau cedată nu va fi plătită la scadența de debitor, falitul girant sau cedent al acelei creanțe va trebui se remburseze suma pe cale de regres, și deci a se încărca iarăși cu datoria dintâii, cu adăogirea intererelor și speșelor. Lucrul nu poate să fie alt-fel, de cât atunci când: sau, în cesiune, cedentele nu a luat obligațiunea de a garanta solvabilitatea debitorului cedat (art. 1397 cod civ); sau, în gir, girantul a transmis titlul cu clausa «fără oblig.» sau «fără garanție», de oare ce în aceste casuri, falitul nu ar putea nici o dată să fie constrâns a remburse valoarea titlului transferat pe cale de cesiune sau de gir. (5)

Și fiind că cesiunea poate să fie lovită de nulitate, apoi nu este necesar ca să fie perfectă și față cu terțiile persoane, în unul sau altul din modurile arătate de codul civil (art 1393); căci masa nu este un terțiu pentru ce-

(1) Vidari I No. 169

(2) Vidari I No. 171 pr. part.

(3) Vidari I No. 171 par. sec.

(4) Vidari I. N. 173

(5) Vidari I. N. 175

(1) Curtea de apel Ital. Genova 31 Decembrie 1891; F. It. 1892 pag. 537;— Cas. Ital. Roma 25 Aprilie 1878; F. It. 1878 p. part. pag. 1160.

(2) Vidari I No. 168.

sionar, ea nefăcând de cât să represinte pe falitul cedent în condițiunea juridică căreia se presupune substituită pentru toate efectele falimentului (1).

La casurile mai comune de cesiune, sau gir trebuie să adăogăm și pe acela în care falitul ar trage în favoarea unuia din creditorii săi o cambie asupra altuia care este debitorul său, de oare ce trăgând cambia pe lângă că falitul se privează de creanța ce o are către tras, dar ce e mai mult se și expune la risicul de a plăti prin acțiune cambiară, când trasul, acceptant sau nu, n'a plătit la scadență. (2)

Cesiunea însă pe care falitul, după încetarea plăților, a făcut-o diferiților creditorii ai săi, a întregului său patrimoniu pentru a se compensa cu datoriile de plătit a fie cărui creditor, este o alienațiune cu titlu oneros, și deci fiind vorba de creanțe ajunse la scadență nu cade sub dispoziția art. 720 (ital. 707). Acestei cesiuni se aplică dispoziția art. 722. N. 1 (ital. 709 N. 1) pentru care este admisă proba contrarie pentru a exclude fraudă (3)

150 3°. PLATA PRIN VENZARE.

Această espresiuine întrebuițată de legiuitor, de și este improprie, se înțelege însă printr'însa, că legea voește a lavi acele plăți anticipate cari, în loc să fie plătite cu lucrul promis, se esecută de falit prin aceea ce se numește «datio în solutum», transmițând în proprietatea creditorului mobilele sau imobilele ce îi aparțin, sau pur și simplu, sau sub condițiunea de a le vinde spre a fi plătit. (4)

151. — 4°. PLATA PRIN COMPENSAȚIUNE.

Se poate face plată și prin compensațiune, într'un sens larg vorbind. Dar de care compensațiune este vorba în acest articol? De compensațiunea care se efectuează în virtutea legii conform articolului 1144 cod. civ., adică când datoriile se sting în puterea legii, în momentul când ele se găesc esistând, chiar fără știința debitorilor? sau de compensațiunea cea-l'altă care nu se poate efectua de cât prin voința debitorului și creditorului? Negreșit, că numai despre aceasta de a doua este vorba, pe aceasta o bănuiește legea de nulitate, iar nu pe cea-l'altă căci legea nu poate declara nulă ceea ce se îndeplinește prin voința sa. Cea l'altă compensațiune însă este nulă, legea declară ast-fel ori-ce plată făcută prin mijlocul acesta, pentru motivul că atunci când falitul plătește propria sa datorie în modul acesta se prejudiciază masa, căci dacă falitul ar fi așteptat, datoria trebuia plătită cu moneda falimentului iar nu integral (5)

152.— 5°. PLATA FACUTA ALT-FEL.

Pe lângă cele 4 moduri arătate, legea adăogă: „sau alt-fel“; adică ori de câte ori se dă un lucru în plata unei datorii, este destul să iasă din patrimoniul masei, ea se consideră ca o plată nulă față cu ea, din momentul ce'i aduce o pierdere. — Ast-fel nu putem zice că este nulă plata făcută anticipat a unor datorii garantate cu privilegiu, gaj sau ipotecă, atunci când nu s'a dat mai mult de cât se datora, căci falitul plătind mai înainte sau la scadență, aceasta nu poate face ca patrimoniul său să fie diminuat pe câtă vreme această datorie trebuia plătită cu preferență. (6)

„Contul curent“. Acest contract, primește viața sa prin consemnarea valorilorilor. — Remiterea unei valori în compt curent se poate zice că este o compensațiune eventuală a unei datorii neajunse la scadență; deci este

lovit de nulitatea prevăzută de articolul 720 cod. com. (1)
«Anticreza» Sentința de faliment ridică debitorului dreptul de a se bucura de fructele anticrezei.—Anticreza constituită după încetarea plăților e presuptă ca pătată de fraudă, conform articolului 720 cod. com. (2) și după cum am văzut pe larg în altă parte (N....) prin sentința declarativă de faliment, contractul de anticreza constituit în ori-ce timp de falit, este declarat disovlat de drept față cu creditorii.

153. OBSERVAȚIUNE. Trebuie în tot-d'auna să distingem actele prevăzute ca nule de articolul 720, de acelea cari sunt presumte făcute în fraudă și deci anulabile conform art. 722 cod. com., distincțiune care în practică dă loc la dificultăți, dar care cu criteriile date sub acest articol 720 și cu cele ce le vom da sub articolul 722 vom fi tot-d'auna în puțință de a o face.

Așa de esemplu, dacă falitului i se plătește o datorie de un debitor, datorie care nu este ajunsă la scadență, ce vom zice? Aci, nu se poate zice că este o nulitate din acelea declarate de lege conform art. 720 No. 2, pentru motivul că legea nu vorbește de aceasta, din contră, în acest cas nu poate fi vorba de cât de un act anulabil, care se presupune făcut în fraudă masei, atunci când debitorul care plătește anticipat știe despre falimentul creditorului, după cum vom vedea la art. 722. Când însă el nu știe nimic și dovedește acesta, plata de și anticipată trebuie considerată ca valabilă. (3).

(Va urma.)

JURISPRUDENȚA ROMANĂ

Inalta Curte de Casație Secția I

Audiența de la 23 Noembrie 1893

PRESEDENȚIA D-ului GR. LAHOVARI, PRESEDINTE

Ministerul de Finanțe cu I. Baron.

Contravențiune la legea timbrului. — Dacă asemenea contravențiunii se judecă de instanțele civile sau corecționale. Constituirea tribunalului în asemenea materie cu procuror. — Casare.

1) *Contravențiunile la legea timbrului se judecă de tribunalele civile iar nu corecționale.*

2) *Constituirea cu procuror a tribunalului când judecă o contravențiune la legea timbrului face ca aceea constituire să fie viciată.*

Decisiunea No. 368.—Casată sentința Trib. Covurluii secția II, N. 161 — 93 dată în procesul dintre Ministerul de Finanțe cu I. Baron.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier R. Opreanu.

S'a ascultat d. D. R. Ștefănescu, avocatul Ministerului, recurent, în desvoltarea motivelor de casare și d. Al. Alexandrescu, avocatul intimatului, în combateri.

Curtea deliberând

Asupra mijlocului de casare:

„Esces de putere și rea constituire a Tribunalului.

„Trib. comite un exces de putere, constituindu-se în Tribunal corecțional cu procuror pentru a judeca o contravențiune la legea timbrului.“

„Din spiritul art. 57 combinat cu art. 57 bis, 46 și 49 „din legea timbrului în vigoare, rezultă, că contravențiune

1) Vidari I N. 175 sec. part.

2) Vidari I N. 175 terț. part.

3) Curtea de apel Torino 30 Oct. 1890: F. It. R. g. 1890 pag.

556 D. 80,81.

4) Vidari I N. 176. 3°.

5) Vidari I N. 178.

6) Vidari I N. 171 ult. part.

1) Trib. Ital. Roma 3 Maiu 1890: F. It. R. g. 1891 pag 618 E. 89 90.— Vezi și Vidari I. N. 198.

2) Trib. Ital. Roma 3. Maiu 1890 F. It. R. G. 1891 pag. 618 E. 91.—92.

3) Vidari I N. 179.

„nile la această lege se judecă de Tribunalele civile fără „procuror, după cum se obicinuește în toate tribunalele „din țară“.

Având în vedere sentința supusă recursului. Considerând, în principiu, că în materie de contravențiuni la legea timbrului, Tribunalul care judecă ca instanță de apel, este constituit ca Tribunal civil.

Considerând că Trib. de Covurlui a judecat afacerea ca instanță civilă și a pronunțat o sentință civilă, precum singur o intitulează.

Considerând că după legea din 1877, procurorii nu mai asistă la judecarea afacerilor civile;

Că, în specie, Trib. de Covurlui s'a constituit cu'n reprezentant al Ministerului Public;

Că, ast-fel, Tribunalul era constituit contra prescripțiilor espresse ale acestei legi din 1877, așa că mijlocul de casare se găsește întemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, casează etc.

Audiența de la 26 Noembrie

PRESEDINȚIA D-lui GR. LAHOVARI, PRESEDINTE

Mândica Niculescu cu Sofia și Iosif Iancu

Acțiune posesorie. Servitute de trecere.— Dacă dânsa poate face obiectul unei acțiuni posesorii.— Servitute de vedere.— În ce clasă de servituți intră dreptul de vedere.— Dacă un asemenea drept poate face obiectul unei acțiuni posesorii. Respingere.

1) *Dreptul de trecere pe proprietatea altuia, fiind regulat în clasa servituților necontinue, servituți care nu pot fi stabilite de cât prin titluri și care nu pot fi dobândite prin prescripțiune, posesiunea lor nu poate da loc la acțiunea posesorie.*

2) *Dreptul de vedere fiind regulat între servituțiile continue și aparente, se pot dobândi și prin prescripțiune, și prin urmare posesiunea lor poate face obiectul unei acțiuni posesorii.*

3) *De și tribunalul, ca instanță de apel, pe cale posesorie nu este competentă a statua asupra unui drept de trecere, însă când prin aceeași sentință, stabilește pe cale posesorie și un drept de vedere, și când sentința sa se poate menține numai pe considerantele relative la dreptul de vedere, această sentință este bună și nu se poate casa pe motiv de incompetență a tribunalului.*

Decisiunea No. 371.—Respins ca fără interes și neîntemeiat recursul făcut de Mândica Niculescu contra sentinței Trib. Ilfov secția III c. c. No. 265 —93 dată în procesul cu Sofia și Iosif Iancu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier Al. Giani, după care :

S'a ascultat d-nii Al. Davidescu, I. A. Brătescu și I. Grigorian avocații recurenței în desvoltarea motivelor de casare, precum și d-nii C. Bossie și I. G. Saita, avocații intimaților, în combateri.

Curtea deliberând

Asupra motivelor invocate.

„I Violarea art. 56 ultimul alin. din legea judecătoria de ocoale sați ne competență.— În adevăr, eu recurenta am rădicat înaintea Tribunalului excepțiunea declinatorie de competență pe motiv că judele de ocol, nu era competent să judece în posesor o acțiune relativă la

un drept de servitute contestat de mine și care drept de servitute se putea vîda numai pe calea petitorului, că dreptul de trecere și de vedere pe gangul proprietății mele pe care'l pretind reclamanții îl'am contestat chiar existența a ori căru drept de servitute, căci nici reclamanții și nici autorul lor nu au vre un titlu constitutiv al dreptului de servitute.

„Tribunalul în loc să'și decline competența statuează în posesoriu asupra unei acțiuni de natura petitorie prejudică fondul dreptului de servitute denaturează ast-fel acțiunea posesorie în petitoriu și violează, prin nedeclinare de competență art. 56 sus citat.

„Violează art. 1847 și nemotivare, întru cât Tribunalul nu constată mai întâiu că reclamanții ar fi avut vre-o posesiune juridică în conformitate cu dispozițiunile art. 1746 sus zis, și nici nu motivează și nici nu articulează un singur cuvânt, dacă reclamanții ar fi avut vre o posesiune asupra acestui drept de servitute.

„III Violarea art. 623 și 624, din cod. civ., întru cât în specie fiind vorba de o servitute de trecere, care este o servitute neaparentă și care nu se poate stabili de cât prin titluri, totuși tribunalul se întemeiază pe posesiunea de 28 ani și de 10 ani, după codul civil și după codul Caragea și cu prea multă înlesnire ajunge la dovedirea dreptului de servitute, ceia ce nu se poate admite, când judecă în posesoriu și când primește de probe posesiuni și prescripțiuni nedovedite.“

Având în vedere că din sentința atacată cu recurs se constată că obiectul procesului de față este cererea făcută la judele de ocol de către Sofia Iancu și Iosif Iancu, intimați azi, de a se condamna Mândica Niculescu, recurentă azi, să le lase liberă trecerea și vederea prin gangul comun ce desparte proprietatea recurentă de a intimaților ;

Că atât înaintea judeului de ocol cât și înaintea tribunalului în apel, recurenta a rădicat excepțiunea de necompetență, întru cât fiind vorba de o servitute de trecere, servitute ce nu se poate stabili de cât prin titluri și nici odată prin prescripțiuni, o asemenea servitute nu poate face obiectul unei acțiuni posesorii ;

Că, atât judele de ocol, cât și tribunalul, au respins declinatoriul de competență ;

Considerând că dreptul de trecere, după art 622 din cod. civ. e regulat în clasa servituților necontinue, servituți cari, după art. 623, combinat cu art. 624 din același cod, nu pot fi stabilite decât prin titluri, de unde consecința că, asemenea servituți ne putând fi dobândite prin prescripțiune, posesia lor nu poate da loc la atențiunea posesorie ;

Că așa fiind reu Tribunalul a statuat pe cale posesorie asupra unui drept de trecere ;

Considerând însă că, în specie, pe lângă un drept de trecere, reclamanții de la prima instanță, Sofia Iancu și Iosif Iancu, intimați azi, au reclamat și un drept de vedere prin gangul comun, și dreptul de vedere fiind regulat, prin art. 622 din codul civil, între servituțiile continue și aparente, servituți ce, după art. 623 din același cod, se dobândesc și prin prescripțiune, judele de ocol, în prima instanță și tribunalul în apel, erau competenți să stauzeze în posesoriu asupra unei servituți de vedere ;

Că așa fiind, întru cât sentința Tribunalului se menține și numai pe considerantele relative la servitutea de vedere, este fără interes a se casa această sentință pentru că ar fi judecat în posesoriu, cu ocaziunea litigiului unui drept de vedere și asupra unui drept de trecere și deci recursul cată a se respinge ca fără interes și neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul etc

Audiența de la 13 Decembre 1893

PRESEDINȚIA D-lui C. E. SCHINA PRIM-PRESEDINTE

Roza Crețu și altul cu Ana Petrescu

Căutarea paternității. — Dacă instanțele judecătorești române pot intra în cercetarea căutării paternității. (Art. 307 c. c.)

Actele emantate de la autoritățile străine și interpretarea și aplicarea acestor acte. — Cum trebuie primite aceste acte și interpretări de instanțele judecătorești române.

Căsătoria între supuși austro-ungari efectuată numai înaintea parohului lor, după legile țerei lor. — Dacă o asemenea căsătorie legitimează pe copii născuți înainte de căsătorie, și în ce condițiuni. — Respingere

1) Codul civil român, prin art. 307, interzice căutarea paternității, și această interdicțiune fiind o chestiune care interesează ordinea publică, instanțele judecătorești române nu pot intra în cercetarea ei.

2) Actele emantate de la autoritățile străine și interpretările ce aceste autorități dau acelor acte, nu trebuie primite de autoritățile judecătorești române ca acte definitiv doveditoare și a căror validitate și deplină credință să numai poată fi puse în discuțiune ci trebuie considerate și primite ca mijloace destinate a aduce oare care lumină în cauză.

3) Chiar dacă o căsătorie între supuși austriaci efectuată în țara românească numai înaintea parohului lor, conform legii țerei lor, și fără a fi precedată de căsătoria înaintea oficerului stărei civile române, ar fi considerată ca valabilă, totuși copiii acelor străini, născuți înaintea căsătoriei, nu se pot considera ca legitimați prin căsătoria părinților lor, dacă n'au fost recunoscuți de tatăl lor prin însuși actul de căsătorie sau printr'unul din modurile de recunoaștere prevăzute de codul civil austriac.

Decisiunea No. 397—93. Respings ca neîntemeiat recursul făcut de Rosa Crețu personal și ca tutrice a minorului Stefan Crețu și de Nicolae Crețoiu ca co-tutore al zisului minor, contra decisiunii Curții de Apel București secția I, cu No. 219—92 dată în procesul cu Ana Petrescu.

Sau ascultat d-nii M. Cornea și N. Ath. Popovici, avocații recurenților Roza Crețu și Nicolae Crețoiu, în dezvoltarea motivilor de casare, precum și D-nii D. Alexandrescu, D. Giani și B. Missir, avocații intimatelor Ana Petrescu, în combateri.

S'a ascultat și D-l Procuror general G. Filitti, fiind minori în cauză, în concluziuni.

Curtea deliberând,

«Esces de putere și greșită aplicațiune a art. 307 c. civil.

«Curtea comite un esces de putere, când ne refuză de a dovedi prin toate mijloacele de drept permise în codul Austriac că am fost recunoscuți de tatăl nostru ca copii ai lui naturali, legitimați prin căsătoria subsequentă și că am avut posesiunea de Stat în acest sens, tot timpul cât am trăit tatăl nostru».

«Curtea face o rea aplicațiune a art. 307 c. civil când confundă cercetarea paternității cu dovada recunoașterii unui copil natural, care, după legile austriace, se poate face și prin presumpțiuni (art. 163 cod. austriac).»

Având în vedere că din decisiunea atacată cu recurs se constată ca Curtea de Apel, cercetând toate actele prin care recurenta trebuia să dovedească că minorii săi copii au fost recunoscuți de către decedatul Teodor Crețu,

constată în fapt, cu dreptul său suveran de instanță de fond că această recunoaștere nu a avut loc;

Că cea ce Curtea a refuzat a face este de a admite ca recurenta să dovedească prin acte și presumpțiuni că minorii săi copii sunt ai decedatului Teodor Crețu și aceasta Curtea a făcut-o cu drept cuvânt întru cât art. 307 din codul civil interzice căutarea paternității;

Că așa fiind nu există esces de putere din partea Curții de Apel întru cât nu este esact în fapt că nu a discutat actele și mijloacele invocate de recurentă în dovedirea recunoașterii copiilor săi de către decedatul Teodor Crețu, și nici nu a făcut o greșită aplicațiune a art. 307 din codul civil, articol ce interzice căutarea paternității, chestiune ce interesează ordinea publică și în cercetarea căreia instanțele judecătorești române nu pot intra;

Că prin urmare motivul invocat este neîntemeiat.

Asupra motivului III,

«Esces de putere și nemotivare.»

„Curtea comite un esces de putere și nu motivează în deajuns și serios pentru ce înlătură dovedile emantate de la autoritățile străine, singurile competente a certifica starea unei legislațiuni străine și interpretarea adevăratului ei sens nici pentru ce înlătură buna credință a soților în validitatea căsătorii lor atunci când o jurisprudență constantă a Inaltei Curți de Casație s'a pronunțat în sensul validității căsătoriilor dintre catolici străini celebrate numai religioși;»

Având în vedere că Curtea de Apel prin decisiunea supusă recursului, discută actele depuse de recurentă și emantate fie de la parohul bisericei catolice, fie de la consulatul austro-ungar din București, și motivează în deajuns pentru ce nu le primesce ca făcând dovadă că Tudor Crețu a recunoscut ca ai săi, copii recurenței:

Că de altmintearea actele emantate de la autoritățile străine și interpretările ce aceste autorități dau acelor acte, trebuie primite de autoritățile judecătorești române ca simple mijloace destinate a aduce oare-care lumină în cauză nu ca acte definitiv doveditoare și a căror validitate și deplină credință să nu mai poată fi pusă în discuțiune;

Ca așa fiind și acest motiv este neîntemeiat;

Asupra motivului I,

«Rea aplicare a art. 22 din Constituțiune a art. 166 c. penal și violarea art. 211 și 152 c. civil, 11 și 21 din Constituțiune.»

«Curtea declarând nulă și inexistentă căsătoria dintre Rosa și Tudor Crețu, sub cuvânt că în România nimeni de la 1865, nu se poate căsători de cât după legile române și declarând că constituie o chestiune de ordine publică ca și străinii de ori-ce rit și de ori-ce naționalitate să se căsătorească prealabil civilmente, chiar când legea lor națională nu o reclamă, a violat și aplicat greșit articoliș sus citați;»

Având în vedere că este fără interes a se mai examina dacă bine sau rău Curtea de Apel a declarat nulă și neexistență căsătoria dintre Teodor Crețu și Rosa Dani recurenta de ași, căsătoria oficiată numai înaintea preotului bisericei catolice din București fără a fi precedată de căsătoria dinaintea oficiului stărei civile, întru cât Curtea de Apel punându-se și în ipotesa că căsătoria dintre Teodor Crețu și Rosa Dani ar fi valabilă constată totuși în fapt că această căsătorie nu a putut produce nici un efect, nu a putut schimba întru nimic starea copiilor recurenței, întru cât Teodor Crețu nu a recunoscut ca ai săi acești copii nici prin actul de căsătorie și nici prin unul din modurile de recunoaștere prevăzute de codul civil austriac.

Că așa fiind acest motiv cată a se repinge ca fără interes.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

Audiența de la 17 Decembrie 1893

PRESEDINȚIA D-LUI GR. LAHOVARI, PRESEDINTE

Constantin Anghel cu Voichița V. Anghel

Autoritatea lucrului judecat. — Când există lucru judecat (art. 1201 c. c.). — Dacă hotărîrea pronunțată cu ocazia cererii în nulitate a unui testament pentru viciu de formă constituie lucru judecat pentru cererea de a se declara fals acel testament. — Casare.

1) *Există lucru judecat atunci când a doua cerere în judecată are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcute de ele și în contra lor în aceeași calitate.*

2) *O hotărîre dată asupra cererii în nulitate a unui testament pentru viciu de formă nu poate constitui lucru judecat pentru o a doua cerere în judecată, prin care se cere să se declare fals acel testament, căci de și ambele acțiuni au același obiect: anularea testamentului, ele însă nu au aceeași cauză căci un testament poate să întrunească toate formele exterioare cerute de lege și cu toate astea în realitate să fie fals.*

Decisiunea No. 402—93. — Casată decisiunea Curței de Apel Galatz secția I cu No. 193—92 dată în procesul dintre Constantin Anghel cu Voichița V. Anghel.

În urma divergenței făcută complectându-se conform art. 22 din legea sa organică, s'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier D. Hănțescu. S'a ascultat d. M. Schina avocatul recurentului Constantin Anghel în dezvoltarea motivelor de casare și d. V. Macri avocatul intimatului Voichița V. Anghel în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra motivului invocat,

„Rău s'a apreciat legea și spiritul ei s'a violat. S'a interpretat foarte rău art. 1201 din cod. civ., căci judecata de mai înainte fusese, se cerea nulitatea unui testament pe motive de lipsă de formă sau viciu în autentificare, pe când în judecata din urmă se cerea declararea în fals a semnăturii testatorului, ceea ce diferă una de alta căci unul era temeiul celei d'ântăiu și altul este temeiul celei din urmă. Atunci viciu de formă, iară acum fals în acte publice, și ca să fie lucru judecat trebuie având întemeierea să fie una și aceeași, ceea ce în specie defera.”

Având în vedere că din decisiunea atacată cu recurs se constată că obiectul acțiunii de față este cererea făcută de Constantin Anghel, recurent azi, de a se declara în fals testamentul autentificat de membrul suplininte al Tribunalului Covurluiți la No. 213 din 29 Ianuarie 1890, pe motiv că acel testament pretins al defunctului său frate Vasile Anghel, nu este semnat de aceasta, fiind false atât semnătura testatorului cât și constatarea făcută de membrul suplininte în procesul-verbal de autentificarea testamentului, arătând ca autoare a falșului pe Voichița V. Anghel azi Voichița G. Neculau, și de complice pe N. I. Filipide, membrul suplininte care a făcut autentificarea.

Că în contra acestei acțiuni, intimata Voichița G. Nicolau s'a apărut invocând autoritatea lucrului judecat rezultând din decisiunea No. 130—90 a Curței de Apel din Galați, decisiune rămasă definitivă;

Că Curtea de Apel admitând că decisiunea No. 430—90. constituie lucru judecat, a respins acțiunea lui G. Anghel;

Având în vedere că după art. 1201 din codul civil, există lucru judecat atunci când a doua cerere are același obiect, este întemeiată pe aceeași cauză și este între aceleași părți, făcute de ele și în contra lor, în aceeași calitate;

Având în vedere că din decisiunea supusă recursului

se constată că decisiunea No. 130—90 considerată de Curtea de Apel ca constituind lucru judecat era dată asupra cererii făcută de C. Anghel contra Voichiței V. Anghel, azi Voichița V. Neculau, prin care C. Anghel tindea la anularea testamentului def. său frate V. Anghel pentru viciu de formă, pe motiv că autentificarea acelui testament de către membrul suplininte nu a fost făcută în conformitate cu dispozițiunile art. 33 al 2, din legea autentificării actelor și art. 867 din codul civil;

Considerând că de și prin ambele acțiuni recurente C. Anghel tindea la anularea testamentului defunctului său frate V. Anghel, însă întru cât prin prima acțiune dînsul cerea anularea testamentului pentru viciu de formă, pentru că membrul suplininte nu se conformase legii de autentificare, iar prin a doua acțiune cerea anularea testamentului pentru că era fals atât testamentul cât și conținutul procesului-verbal de autentificare al membrului suplininte, apoi urmează de aci că dacă ambele acțiuni aveau același obiect, ele nu aveau și aceeași cauză, căci un testament poate să împreune toate formele exterioare cerute de lege și în realitate să fie fals;

Că așa fiind rău Curtea de Apel a considerat decisiunea No. 139—90 ca constituind autoritatea lucrului judecat și deci motivul invocat este întemeiat;

Pentru aceste motive, Curtea, casează.

Audiența de la 20 Decembrie 1893

PRESEDINȚIA D-LUI GR. LAHOVARI PRESEDINTE

Al. Căplescule și G. G. Mavrodolu cu I. Gr. Mavrodolu

Substituțiune fideicomisară. — Ce este o substituțiune fideicomisară. — Nulitatea unui testament rezultând din faptul unei instituțiuni fideicomisarie. — Dacă asemenea nulități sunt de ordine publică. — Dacă se pot acoperi prin confirmarea și executarea testamentului de către toate părțile. — (Art. 808, 1190, 1167 și 5 din codul civil.)

1) *Există substituțiune fideicomisară, când testamentul conține două liberalități, două legate, cari succesiv să vină la două persoane, ast-fel ca primul instituit să nu fie de cât un fel de conservator al legatului pe cât va trăi, și obligat ca la moartea sa să lase legatul în proprietatea secundului instituit, fără ca primul legatar instituit să fie liber a înstreina sau a testa acel legat cui va voi.*

2) *Când o persoană lasă prin testament nuda proprietate a unui imobil unor persoane obligându-le a împărți venitul acelui imobil între ele și o terție persoană, și a păstra acea proprietate ca la moartea lor să rămână copiilor lor, acel testament este nul fiind că conține o substituțiune fideicomisarie.*

3) *Nul tatea rezultând dintr'o substituțiune fideicomisarie, interesând ordinea legală a moștenitorilor, este de ordine publică și nu poate fi aoperită printr'o recunoaștere sau chiar executare a părților interesate, căci un act lovit de nulitate de la început, și considerat de lege ca atare, nu poate fi declarat valid prin voința părților.*

Decisiunea No. 404—93. Respins ca neîntemeiat recursul făcut de Al. Căplescule și G. G. Mavrodolu contra decisiunii Curții de Apel din Galatz secția I No. 67—93, dată în procesul cu I. Gr. Mavrodolu.

S'a citit raportul făcut în cauză de d. consilier R. N. Opranu.

S'au ascultat d-nii D. Giani, D. C. Popescu și M. Phe-

richide avocații recurenților Al. Căplescu și G. G. Mavrodolu în dezvoltarea motivelor de casare.

S'au ascultat și d-nii C. G. Dissescu și G. Meitani avocații intimității I. Gr. Mavrodolu în combateri.

Curtea deliberând,

Asupra primului motiv,

„Rea aplicare a art. 803 cod. civil.

„În specie nu există elementele substituțiunii și Curtea nu constată existența lor. Este un legat de uzufruct în favoarea fraților Alexandrinei Ghiuloglu și de nuda proprietate în favoarea nepoților, cea ce permite art. 805 Cod. Civil.”

Având în vedere că din art. 803, din Cod. Civil, reese că pentru ca să existe o substituțiune fideicomisară, trebuie ca testamentul să conțină două liberalități, două donații sau două legate, cari succesiv să vină la două persoane, cu alte cuvinte, instituitul să fie însărcinat, în mod provizoriu, de testatore numai cu conservarea averii cât va trăi, iar după moartea lui averea să treacă la persoana acea pe care testatorul a avut-o în vedere și a voit să o beneficieze, fără ca instituitul să aibă drept a instrăina sau a testa acea avere unei alte persoane afară de cea arătată anume de decujus prin testament,

Considerând că din termenii testamentului Alexandrinei Ghiuloglu cu data de 5 Septembrie și anume:

„Unul din frații mei și anume Iancu fiind că nu are copii, iară cei l'alți doi Iordache și Elena având copii, las moștenitori pe acești doi frați pe fondul moșiei mele Ciupa în două părți egale, iară venitul moșiei se va împărți între tus trei frații, având și fratele meu Iancu moștenire a treia parte din venit cât va trăi... hotărâsc ca fondul moșiei să nu se înstreineze nici a se ipoteca, nici de frate-meu Iordache precum nici de sora mea Elena, ci se vor bucura numai de venit pe cât vor trăi, iar după încetarea lor din viață moșia va trece în stăpânirea copiilor lor”, nu rezultă că testatoarea ar fi voit a face o dispozițiune în favoarea fraților ei, având de obiect uzufructul și altă dispoziție în favoarea copiilor acestora având de obiect nuda proprietate, ci reese lămurit că a făcut două instituțiuni de erede a instituit pe frații săi Iordache și Elena moștenitori pe nuda proprietate a moșiei Ciupa, lăsându-le și uzufructul acelei moșii spre a l'impărți și cu fratele lor Iancu, impunându-le însă condițiunea de a nu instrăina acea moșie, ca după moartea lor moșia să treacă în proprietatea copiilor lor, instituți ca erezi în al doilea rând.

Considerând că această clausă a testamentului presintă toate caracterele substituțiunii fideicomisară prohibită de art. 803 cod. civil, sub imperiul căruia s'a deschis succesiunea Alexandrinei Ghiuloglu, și prin urmare cu drept cuvânt Curtea de Apel a anulat, prin decisiunea supusă recursului, testamentul Alexandrinei Ghiuloglu, ca fiind făcut contra dispozițiilor art. 803 cod. civil, și deci motivul invocat este neîntemeiat.

Asupra motivului II,

«Violarea art. 1190 și 1167 cod. civil. Toate obligațiunile atinse de nulitate, fie nulitatea de interes privat sau de ordine publică, se pot ratifica când vișul poate fi acoperit prin voința părților.

„Ratificarea pôte fi expresă sau tacită rezultând din executarea voluntară.”

Având în vedere că se constată că recurenții, prin conclusiunile puse înaintea Curței de Apel, au susținut că nulitățile de cari ar fi lovit testamentul au acoperit prin recunoascerea sau confirmarea posteroară a testamentului de către toți moștenitorii între cari și I. G. Mavrodolu, cel care a cerut anularea testamentului, recunoaște făcută în scris în josul testamentului chiar, și executarea lui în interval de 20 ani de la încetarea din viață a testa-

toarei și până la deschiderea prezentei acțiuni.

Având în vedere că un act contrariu ordinei publice, fiind lovit de o nulitate absolută, părțile nu l' pot da taria legală, nici prin ratificare, nici prin executare.

Considerând că nulitatea ce rezultă dintr'o substituțiune fideicomisară, interesând ordinea legală a moștenitorilor este de ordine publică și nu poate fi acoperită printr'o confirmare fie și făcută conform art. 1190 din cod. civil, căci și această confirmare trebuie să se considere ca viciată și prin urmare asemenea ca nulă, întru cât un act lovit de nulitate de la început și considerat de lege ca nul, conform art. 5 din cod. civil, nu mai stă în puterea părților a l' valida fie prin recunoaștere în ori-ce mod, fie prin executarea lui într'un timp oare-care;

Că așa fiind și acest motiv este neîntemeiat.

Asupra motivului III,

«Esces de putere și omisiune esențială; am dovedit Curței că testamentul s'a executat în sensul ca frații să se bucure de venit, iar nepoții să aibă nuda proprietate, care să devină deplină la moartea bătrânilor, am invocat pentru aceasta acte și chiar mărturisirea lui I. Mavrodolu și am propus proba cu martori și interogatoriu părții pentru a stabili că ratificarea tacită din partea lui I. Mavrodolu s'a produs după moartea testatoarei. Curtea omite a se pronunța asupra tuturor acestor puncte».

Considerând că din momentul ce Curtea de Apel declară de nulă și confirmarea făcută testamentului posterior de către moștenitori, prin această implicit răspunde la toate mijloacele de apărare invocate de recurenți și prin care tindeau în a dovedi că testamentul s'a recunoscut și executat de către toți moștenitorii, și prin urmare și de I. G. Mavrodolu.

Că așa fiind nu există nici omisiune, nici exces de putere din partea Curții și deci și acest ultim motiv este neîntemeiat.

Pentru aceste motive, Curtea, respinge recursul.

INFORMATIUNI

În Dobrogea, dupe actuala sa organizațiune judecătorească, nu există judecători de instrucțiune; instruirea crimelor și delictelor se face de către procurorii tribunalelor.—Această stare de lucruri condamnată de principiile dreptului penal modern, de oare-ce face pe procuror,—representant al societății însărcinat cu urmărirea crimelor și delictelor,—judecător în propria sa cauză prin faptul de a fi însărcinat să instruiască și să se pronunțe asupra culpabilității prevenișelor puși tot de densusul sub urmărire, este pe cale de a înceta. În consiliul de Miniștrii ținut în ziua de 10 Ianuarie curent, d. Ministru al justiției a supus consiliului un proiect de lege pentru înființarea judecătorilor de instrucțiune în Dobrogea.—Din toate punctele de vedere această măsură este bună: din punctul de vedere al siguranței, de oare-ce atât procurorii cât și judecătorii de instrucțiune vor putea pune mai multă atențiune în urmărirea și descoperirea crimelor și delictelor și în același timp vor fi în pozițiune să exercite o mai de aproape supraveghiere asupra agenșilor subalterni auxiliari ai poliției judecătorești, cât și din punctul de vedere al echității, al unei bune justiții, căci se pune între reprezentantul ministeriului public, acuzator, și între prevenit, un judecător care nefind parte în urmărire, presintă mai multe garanții de imparțialitate.

În cursul acestei săptămâni s'a făcut următoarea mișcare în magistratură:

D. Ernest Morșun, licențiat în drept de la Paris, actual

procuror pe lângă tribunalul Muscel, a fost numit judecător de instrucție la Mehedinți, în locul vacant.

D. C. Câmpeanu, licențiat în drept din București, actual procuror la Vâlcea, a fost permutat, după a sa cerere la Muscel.

D. D. Opreșan, doctor în drept de la Gand, actual procuror la Mehedinți, a fost numit procuror de secție la Trib. Dolj, în locul d-lui Iuniu Talpeanu, care trece în alt post.

D. I. N. Dărăscu, licențiat în drept din București, actual substituit la Olt, a fost înaintat procuror la Mehedinți, în locul d-lui Opreșan.

D. M. A. Curti, licențiat în drept din București, actual supleant la Dâmbovița, a fost numit substituit la Olt, în locul d-lui Dărăscu.

D. Iuniu Talpeanu, licențiat în drept din București, actual procuror la Dolj, a fost numit supleant la Dâmbovița, în locul d-lui Curti.

D. Dimitrie Constantinescu, actual supleant la Ialomița, a fost înaintat procuror la Vâlcea, în locul d-lui Câmpeanu permutat.

D. Stefan Negulescu, licențiat în drept din București, actual substituit la Gorj, a fost numit supleant la Ialomița în locul d-lui Dimitrie Constantinescu înaintat.

D. P. Gărdăreanu, doctor în drept de la Bruxelles, a fost numit substituit la Gorj, în locul d-lui Negulescu.

D. D. Policrat, licențiat în drept din București, actual supleant la Covurlui, a fost permutat la Bacău în locul vacant.

D. G. V. Buzdugan, actual supleant la R.-Sărat, după a sa cerere, supleant la Covurlui.

D. G. M. Sărățeanu, licențiat în drept din București, actual substituit la Argeș, după a sa cerere supleant la R.-Sărat.

D. Barbu A. Catargi, licențiat în drept din București, a fost numit substituit la Argeș,

D. judecător de instrucție Sărățeanu continuă cu multă activitate instrucția în afacerea escrocheriilor comise în dauna d-lui Radu Văcărescu. S'au ascultat la cabinetul d-sale mai mulți d-ni bancheri ce aveau polițe de la d-sa. Se știe că d. Radu Văcărescu, a fost pus sub consiliu judiciar de către Trib. din cauza risipei ce făcea în averea sa prin faptul iscălirei a o mulțime de polițe de sute de mii lei și punerea lor în circulație în piață.

Se zice că unii din bancheri au cumpărat polițe de aceste pe lucru de nimic; au dat unii 2—3 mii lei și au avut norocul de a primi în schimb polițe în valoare înțreită și împătrită. Unele persoane chiar orbite de ușurința tânărilor Văcărescu au mers până acolo, în lăcomia lor în cât s'au zis: la ce am mai da noi ceva să cumpărăm polițe de ale lui Văcărescu, ia să le iscălim noi, el având așa de multe date în piață nu le va cunoaște că nu sunt iscălite de sine și ni le va plăti... Zis și făcut. În piață pe lângă polițele semnate de Văcărescu circula și polițe fabricate.

La 17 Martie a. c. la Trib. Ilfov s'a amânat procesul dintre administratorii averei Zapa și d. Chr. L. Zerlendi pentru a se comunica de către administratori d-lui Zerlendi contractul de tovărășie ce se pretinde că a existat între defunct și d. Zerlendi.

* * *

Aflăm cu multă părere de rău încetarea din viață a d-lui **Vasile Tasu**, consilier al Inaltei Curți de Casație și Justiție.

Decedatul **Vasile Tasu** după ce și-a terminat cu succes studiile juridice la facultatea de drept din Iași, intră în magistratură, la 3 Octombrie 1868, unde printr'o muncă sânguitoare și inteligentă ajunge a ocupa funcțiunile cele mai înalte; la 14 Noiembrie 1889, fu numit consilier la Inalta Curte de Casație.

Magistrat cult și distins, caracter blând și atabil, **Vasile Tasu** era iubit și stimat atât de colegii săi cât și de toți cei ce l'au cunoscut; densusl moare în deplinătatea matură a vârstei sale, — de abia de 49 ani, — lăsând în magistratură un gol însemnat.

Decedatul era comandor al ordinului «Coroana României.»

Trimitem neconsolatei familii condoleanțele noastre.

VARIETAȚI

„Un soi nou de agent polițienesc“. — Ziarul francez „Le petit Temps“, suplimentul marelui ziar parisian „Le Temps“, cu data de 21 Ianuarie st. n. ne aduce o veste foarte tristă pentru pungași. Emil Schroebel, fabricant din Buda-Pesta, posedă un praf minunat pentru prinderea hoților. Acest fabricant, observa cu multă tristețe de cât-va timp că o mână necunoscută îi pune la contribuțiune aproape zilnic casa de bani. Desperând să descopere pe acest perceptor ilegal, se plânse prietenului său I. Teleck, profesor la școala comercială din Franks-tadt; acesta i' dete un praf, recomandându-i ca în fiecare seară să presare casa cu bani, esplicându-i că acel praf are proprietatea să vopsească în albastru mâinile ce'l vor atinge, și că vopseaua nu numai că resistă la ori-ce spălătură și săpun, dar că prin spălătură devine mai vie și mai vizibilă.

În prima zi a experienței, fabricantul constată o nouă lipsă în casa de bani, și de astă dată a unei sume buni-cele; imediat adună pe toți slujbașii și lucrătorii fabricii și le ordonă să treacă la lavoar și să se spele pe mâini; toți se executară cu voioșie nepricepând însă astă manie a stăpânului lor, afară de I. Edes care cu multă greutate și părere de rău se apropie de lavoar. O minune! Îndată ce mâinele sale atinseră apa, se colorară luând o nuanță frumoasă de albastru închis. Fabricantul puse îndată mâna pe el zicându-i: „Tu ești hoțul“. Perceptorul ilegal descoperit, mărturisî totul, și fu dat pe mâna poliției. Șeful poliției comunale, încântat, ceru fabricantului puțin din minunatul praf, considerând că acest nou agent polițienesc este mai efitn și poate mai sigur de cât cei-l'alți.

Albastrul cerului! culoarea iubită și mult cântată de poeți să ajungă agent auxiliar al poliției! Ce vremuri pro-saice și grele pentru pungași.